

Sentit i sensibilitat

DAVID
Céspedes

El 1995 el director **Ang Lee** va estrenar la pel·lícula *Sense and Sensibility*, que aquí es va traduir molt correctament per *Sentit i sensibilitat*. Recordant aquest títol m'ha vingut al cap la situació que estan patint els associats de Mifas, una entitat que des de 25 anys està treballant per la millora de les condicions laborals i socials de la gent que pateix alguna minusvalidesa. Això és precisament el que troben a faltar del Departament de Benestar Social: sentit i sensibilitat. Els seus responsables actuen sense cap sentit i des de fa més de 14 mesos tenen encallats alguns dels projectes de futur de l'associació gironina. ERC és qui governa, per dir-ho d'alguna manera, aquest departament. Està clar que li va gran. Després de tants anys en què l'únic missatge que tenien era el de la independència, afrontar una conselleria amb aquesta els va gran. A més, encara no han descobert la sensibilitat.

JORDI
Dalmau

Núria Galí Espelt ha fet un interessantíssim article d'assaig al Butlletí del Museu d'Art de Girona. El títol és prou expressiu: *El comportament dels visitants del Barri Vell de Girona*. Des que la curiositat de veure món es va fer d'ús social, aquest rovell de l'ou turístic manté un bon nivell de visites. Poques vegades, però, s'ha sabut si entre els milers que passen pels nostres carrers i escales es produeix la màgia d'haver-hi trobat «un racó entre unes ànimes, sense vent», és a dir, la guspira de vida, que volia el poeta.

L'article citat recull l'esperit de recerca i observació que existeix en l'àmbit mundial al voltant de les visites als museus representatius. L'observació i obtenció de dades han passat després dels museus a les ciutats monumentals. És aquí on l'estudi que presenta Núria Galí Espelt se centra en un projecte sobre el Barri Vell de Girona per elevar-ne dades concretes del comportament dels visitants que rebem. L'autora mostra el grau de relació entre el visitant i objecte de visita i fonamenta sobre informacions de temps invertits ens els recorreguts i itineraris, actituds en els moments clau, duració de les parades successives i altres aspectes. De l'estudi minucios se'n desprèn que «la major part del Barri Vell és invis-

El turisme no es regala

ble als ulls dels turistes», els grups només circulen per una espècie d'autopista —diu l'autora— que tothom ha pogut veure; els punts de parada són pocs, la mitjana d'atractius és de 3,18 per turista, ben curta pel quantios patrimoni gironí. Davant d'aquests fets, ara estudiats amb precisió, Núria Galí arriba a la conseqüència de dir que rebem un turisme domesticat per una lògica i uns patrons, com un ritual. Entre els esforços per enlairar el turisme hi ha d'haver-hi la constància dels estudiosos, per bé que a vegades els diagnòstics no regalin l'oida.

El caràcter innovador de l'estudi comentat serà un bon ferment que llevarà degudament al camp immens del turisme. Tot estudi serà hi és necessari i imprescindible. Si el turista només «veu» coses i llocs, i el visitant, en canvi, se'ls «mira», ens cal un esforç col·lectiu per saber engrescar, convidar a posar els cinc sentits al patrimoni i fer passar de l'ensopida passivitat del

» *«Em fa la impressió que la preparació del guia —d'alguna guia— pot no estar a l'altura de les circumstàncies del Barri Vell»*

«veure» al goig enriquidor del «mirar».

Un element important del servei turístic és la figura del guia. Faig una aportació personal: em fa la impressió que la preparació del guia —d'alguna guia— pot no estar a l'altura de les circumstàncies del Barri Vell. Em trobava jo a les escales de la Maredeu de la Pera i un guia turístic amb el seu grup es varen aturar al bell mig de les escales; vaig quedar-m'hi per veure quina explicació donava i la meua sorpresa va ser quan vaig escoltar que en aquelles escales «es va rodar aquell anunci de l'extraordinària potència d'un cotxe quatre per quatre de la marca (el guia la va dir) que tots vostès han vist a la televisió». A la bona gent del grup allò els va servir, només, per distreure's del cansament del matí. A mi em va servir per enyorar aquells versos esculpits a la pedra de la font de la Pera, que el guia ni es va mirar, tot i ser-hi a quatre passos. Són uns versos esculpits allà al segle XVI que diuen així, traduïts per **Jaume Marquès i Casanovas**: «Passant erms, camps i roques, per fi rajo a la Seu, si et complauen les coses costoses amb excés, jo iós beu-ràs eixa aigua de molt lluny transportada; si t'aballeix allò que a tu no et costa res, beu-ne tranquil·lament; tu la tens regalada».

Evolució o involució

JOSEP
Cornella
i Canals

L'evolució biològica marxa acceleradament cap a una greu inestabilitat. Fins a cert punt, el nostre temps em fa pensar en una d'aquelles importants ruptures en l'evolució, marcada per extincions massives». Aquestes inquietants paraules són extretes del llibre *Pols vital*, del científic **Christian de Duve**, que va ser premi Nobel de Biologia l'any 1974. En aquesta ocasió, la causa d'aquesta inestabilitat no prové d'un asteroide qualsevol. La causa estaria en la mateixa espècie humana, que al llarg dels dos milions llargs d'anys de la seva existència ha anat creant un desequilibri que, en evolució logarítmica, amenaça la seva relació amb la natura.

Podríem dir que tota aquesta nefasta relació es va iniciar fa uns quaranta mil anys, amb la desaparició dels mamuts i altres mamífers prehistòrics. Avui són milers les espècies amenaçades per la mà de l'home. Diuen els experts que cada 13 segons desapareix una espècie per culpa de l'estil de vida contaminant i depredador que ha instal·lat l'home damunt el planeta.

Aquesta setmana ha sigut notícia el progressiu afebliment hivernal de la capa d'ozó. Els seus forats de l'Àrtic s'estan ampliant, cosa que fa que no es filtri la radiació ultraviolada, possibilitant l'aparició de càncers de pell, alteracions en el codi genètic, i extinció d'espècies vives.

També és notícia l'aplicació dels acords de Kyoto. Però em temo que aquesta aplicació té lloc de forma massa lenta. L'acció contaminant de les indústries ha fet augmentar la concentració de diòxid de carboni, que fa que es vagi escalfant la terra, s'afavoreix el desglaç polar, augmenten els huracans i es produeix l'efecte «hivernacle».

El tercer element és la destrucció de l'home pel mateix home. Diumenge passat morien uns quants ciutadans iraquians més. Les xifres ja ens han deixat d'impressionar. L'espècie humana apareix avui com a extremadament agressiva, amb manca de cooperació, sense cura de la mateixa humanitat. No podem ser gaire optimistes. Serem capaços, els humans, de viure i conviure en una mateixa «casa comuna» de tots? Si no s'hi troba una solució, em pregunto si, com a espècie, sobreviurem a aquest segle.

La selecció natural pot actuar avui contra nosaltres. Tenim la intel·ligència per tal d'evitar-ho. Tant de bo aquestes remors de protesta que està llançant el planeta serveixin per estimular un canvi important en la conducta que ens dugui a tots a formes de convivència més curosa i responsable.

CARTES AL DIRECTOR

Les cartes que els lectors enviïn a aquesta secció han de ser originals i exclusives i han d'arribar mecanografiades, signades, amb el número de DNI, adreça i telèfon. No es publicaran cartes amb pseudònim ni amb inicials. Les cartes també es poden enviar per correu electrònic, a l'adreça opinio.diaridegirona@epi.es.

Felicitats sor Teresa Sitjes

El dia 20 de gener es van complir 50 anys que sor Teresa arribava a Girona des de Madrid amb tan sols 23 anys, el seu destí, l'Hospici de Girona, ubicat aquell temps on ara hi ha la Casa de Cultura, tots sabem com n'eren de difícils aquells temps, una institució a vessar de mainades i amb totes les mancances de l'època, ella quasi us podria dir que sempre ha estat tenint cura dels nens parvulets. Val a dir que abans anaven separats nens i nenes i, així mateix, que últimament també es va cuidar de més grans.

Ha conegut la casa nova la Llar d'infants Nostra Senyora de la Misericòrdia del Puig d'en Roca, per ella aquesta era com un tros de cel però el cert és que els anys han passat, les coses canvien i fa quatre anys van haver de deixar el que tant estimaven. Les monges que quedaven, la majoria d'edat avançada, varen ser traslladades a un pis de Santa Eugènia. Allà les que poden encara col·laboren amb la parròquia i ajuden el veïnat.

Jo des d'aquí sols he volgut felicitar Sor Teresa per tots aquest anys que ha dedicat la seva estimació als nens i a les monges, que són la seva família tot i saber que aquest dies han estat tristos per

elles, ja que Sor Eduvigis González, que havia estat uns anys superiora, ens ha deixat sobtadament. Al cel sia. Una abraçada —**M. Carme Ribas i Mora**. Girona.

Constitució europea i Maragall

M'estic fent un embolic d'idees, que no sé si seré capaç de coordinar el que penso i com expressar-ho. El president de la Generalitat Pasqual Maragall, es mostra eufòric, reclamant el «sí» per a la Constitució europea; fa més d'un mes, vaig adreçar mitjançant correu electrònic, a totes les delegacions centrals dels partits polítics del tripartit, fins i tot al president de la Generalitat, una carta demanant informació, a fi de poder prendre una decisió justa i amb criteri, a l'hora de donar el

vot, i encara és l'hora que ningú hagi donat cap senyal de vida.

A qui vol enganyar el Sr. Maragall amb la seva eufòria, si Catalunya no és reconeguda en la totalitat dels drets a dins d'Espanya, cosa que tan sols depèn de setze comunitats autònomes i d'un govern central, PSOE, (tot i que el president de la Generalitat, (em penso), es el president del PSC de «Catalunya»); qui garanteix el reconeixement que fins i tot se'ns nega dintre de l'Estat espanyol?; si diem Sí a la tan polèmica constitució, serem catalans? O serem espanyolets europeïtzats?; Sr. Maragall, si ningú ha signat cap garantia dels drets que Catalunya reclama, com pot ser tan agosarat per posar el nostre futur en mans de vint-i-cinc països, dels quals vint nomen pugen al carro perquè els portin a cavall, i els altres cinc són els que mouen els fils per intentar configurar una potència en

benefici propi, com s'està demostrant amb els programes de ramaderia i pesca, agricultura, etc., etc., que es distribueixen des de Brussel·les; quan des d'un sector es reclama el sí, i no es donen les raons clares del perquè, em put a cremat, això vol dir que no es beneficiem per tothom igual, i com que jo considero que estic en el bàndol dels perjudicats, segur que votaré No.

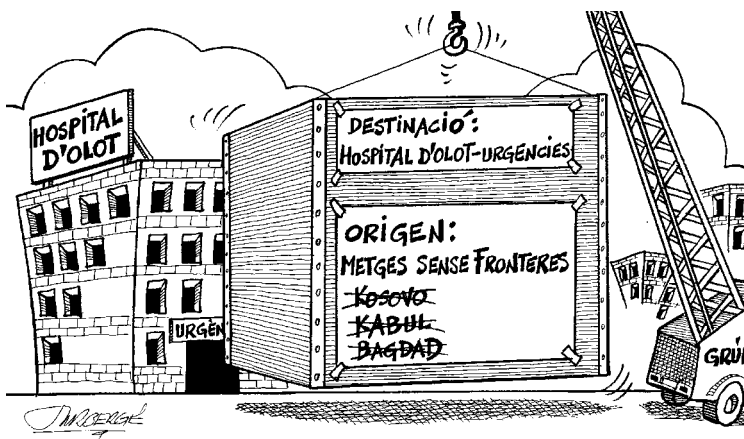
—**Màrius Viella**. La Bisbal d'Empordà.

Casal Català

Casals catalans com a ambaixades catalanes arreu del món. Ara l'orquestra La Principal de l'Escala va a Zuric, casal català, per a tocar sardanes, serà portar-hi un alè de la Terra Nostra. Casa Nostra, és la denominació del casal català Winterthur. Els casals catalans a Suïssa són portadors d'una especial tradició. L'any 1964 allà a Winterthur tenien la revista en català, sovint tancada per la influència d'un Manuel Fraga Iribarne, aleshores ministre d'Informació i Turisme, davant les autoritats helvètiques. Recordar Hotel Volkhaus i les convidades al president Tarradellas quan era a Saint Martin le Beau. Lojendio l'ambaixador a Berna i unes dificultats per pagar la liquidació a les empreses suïsses, el Casal català Casa Nostra va representar més que unes enyorances i unes nostàlgies. Dintre el mes de desembre l'orquestra escalena La Principal de l'Escala hi portarà un esperit de la terra, portarà molts records.

—**Joan Riera i Arnay**. L'Escala.

AMB LA V DE BERGÉ

L'hospital amplia urgències posant un mòdul prefabricat